

IN MEMORIAM PROF. MAX WEBER,

Op Zondagmorgen 7 Febr. 11. overleed te Eerbeek Professor Max Weber, 84 jaren oud.

Max Weber memoreeren als zoöloog, zoögeograaf van wereldreputatie, als docent aan de Amsterdamsche Alma Mater, waar hij op z'n leerlingen 'n dusdanigen indruk maakte dat zij, gedurende heel hun verder leven, zich dankbaar en vreugdevol hun Oud-leermeester herinnerden, ligt te dezer plaatse niet op mijn weg.

Ik wil z'n nagedachtenis hier eeren als die van 'n goeden, belangstellenden vriend van Zuid-Limburg in 't algemeen, van ons Natuurh. Genootschap gansch in het bijzonder.

't Zuid-Limburgsche natuurschoon was hem lief.

In 't voorjaar, omstreeks Paschen, waren hij en z'n lieve, sympathieke Echtgenoot Anna van Bosse, trouwe gasten van hōtel Cuypers te Houthem-St. Gerlach.

Daar kwam hij verpoozing zoeken, uitrusten van z'n gestadigen wetenschappelijken arbeid.

Daar kon men het Echtbaar Max Weber-van Bosse, waaraan eenmaal de beroemde Siboga-expeditie was toevertrouwd — vinden langs de boorden van de Geul, speurend en zoekend naar wat er in en langs dit wondermooi riviertje huist en leeft, groeit en bloeit.

Hij, die op 't eind der vorige eeuw, den Indischen Archipel had doorkruist, zich vertrouwd wist te maken „met de verscheidenheid der dierenwereld van dat uitgestrekte gebied en van den samenhang van de daar levende fauna's — zoowel die van de zeeën als die der wijd en zijd verspreid liggende eilanden” — hij, die ook 'n expeditie leidde naar 't Hooge Noorden, zocht, meer dan 70 jaren oud, met jeugdig enthousiasme, naar waterdieren in de Geul, speurde hun leven tot in de kleinste bijzonderheid na en verheugde vrienden en kennissen, waarvan hij wist, dat ze voor 'n dergelijke dierenwereld interesse hadden, met schenkingen van z'n Zuid-Limburgsche vondsten.

En dat Max Weber dan ook oog had voor de Limburgsche flora behoeft geen betoog.

Als bioloog toch, van planten houdend, werd z'n belangstelling voor planten niet weinig verhoogd door de gedegen plantenkennis, welke zijne Echtgenoot, — de wijd en zijd vermaarde botaniste Anna v. Bosse, — zich eigen had gemaakt.

Is 't wonder dus dat dit zoo harmonieuze Echtbaar — waarvan men mocht zeggen: „ééne ziel en ééne gedachte!” — bij z'n jaarlijksche omzwervingen en onderzoekingen in Zuid-Limburg, de Z. Limb. fauna en flora zoo buitengewoon goed leerde kennen, Zuid-Limburg hartstochtelijk liefkreeg, telkens weer naar Z. Limburg terugkwam en hier schoone, genotvolle dagen beleefde?.....

En is 't dan niet gansch natuurlijk dat Prof. Max Weber een der eersten was, die, 25 jaar geleden, de totstandkoming van 't Natuurhist. Genootschap in Limburg warm toejuichte, onmiddellijk lid werd en bij iedere gelegenheid blijken gaf van warme sympathie voor onze vereeniging?.....

Van 't Museum waren hij en z'n Echtgenoot trouwe bezoekers, die niet maar zoo 'ns even kwamen binnenloopen, maar hun aandacht wijdden aan letterlijk

alles, wat 't Museum op natuurhistorisch gebied bergt.

Met 't Echtbaar Weber in 't Museum rondgaan, maakte dien rondgang tot 'n genot.

Max wees Anna en Anna wees Max telkens op iets wat meer in 't bijzonder de aandacht van een van beiden trok.

Dan waren zij twee blijde, belangstellende kinderen.....

De herinnering aan Professor Max Weber zal ons heel ons leven lang bijblijven als de herinnering aan een goeden, lieven mensch, met wien om te gaan tot verheugenis stemde.

Hij ruste in vrede!

J. Cr.

Wat 'n Maastrichtenaar beleefde met 'n Zwarte Roodstaart.

(PHOENICURUS OCHRURUS ATER (Brehm).)

De heer R., bekend vogelliefhebber, te dezer stede, vertelde ons 't volgende:

Verleden voorjaar was hij buiten de Boschpoort, toen er plotseling 'n heftige hagelbui losbrak.

Toen 't weer was opgeklaard en hij huiswaarts ging, zag hij, in 'n karrespoor, een doornatten, verkleumden „Schouweveger”, 'n „Moernachtegaal”, ook wel „Knetter” genaamd.

Hij nam 't beestje mee naar huis, zette 't bij de warme kachel, liet 't melk drinken en gaf hem ettelijke miereneters te eten.

De Zwarte Roodstaart fleurde op en kreeg 'n plaats in de volière in den tuin van onzen vogelvriend.

'n Paar dagen later zette hij de deur open van de volière-afdeeling, waarin *Phoenicurus* zich gansch en al op z'n gemak gevoelde, en gaf hem gelegenheid om weer de vrije, wijde wereld in te gaan. De vogel wipte de kooi uit, scharrelde wat rond, maar wipte dra de kooi weer binnen.

De heer R. van oordeel, dat in 't voorjaar 'n Zwarte Roodstaart te huis behoort in Gods vrije natuur, bracht daarop den sinjeur naar de plek, waar hij hem in zoo'n desolaten toestand had gevonden buiten de Boschpoort en gaf hem de vrijheid. Wie beschrijft z'n verbazing toen hij, te huis gekomen, van z'n vrouw vernam, dat heer Roodstaart bereids lange vóór heur heer Gemaal, hun midden in de stad gelegen en met zeer hooge muren omgeven tuin, was binnengekomen en z'n oude plaats in de volière had opgezocht.

Tegen zooveel aanhankelijkheid was de heer R. niet bestand en hij liet den vogel rustig dáár, waar deze klaarblijkelijk zoo graag vertoefde en het diertje mocht in- en uitvliegen, bezoeken brengen aan den tuin naar hartelust.

Doch dra werd hij betrapt op grove wandaden.

De heer R. is óók 'n hartstochtelijk ymker. En nu moest hij met groote ergernis zien, hoe de Roodstaart ging zitten op de bijenkorven en uit- en aanvliegende bijen wegghapte, met groote bekvaardigheid, borststuk, kop en vleugels der diertjes op den grond liet vallen en 't sappige achterlijf naar binnen slokte.

Thans was z'n lot beschoren; hij zou en moest weg!

Alèvel, 't leek alsof de rakker dit in de gaten had; de volière vermeed hij zorgvuldig, hij liet zich niet vangen.

Maar 'n vogelnetje, bij de bijenhal gelegen, werd hem noodlottig, dat speelde hem weer in handen van den heer R., die onzen Roodstaart andermaal buiten de Boschpoort bracht.

En 't gevolg?.....

't Gevolg was geen ander, dan dat hij na verloop van ettelijke minuten zich alweer in den stadstuin aan de bijen vergreep.

Dat kon zoo niet blijven voortduren.... Opnieuw zou het vogelnetje dienst moeten doen om aan dit snoed bedrijf paal en perk te stellen.

Doch de slimmerik had aan dit netje geen aangename herinneringen en liet zich door dat ding geen tweeden keer beetnemen.

Toen heeft de heer R. er iets anders op gevonden. In 'n paardenharen strik, oud bekend middel om vogels te verschalken, zat de Schouwveger dra gevangen.

Dan heeft onze vogelvriend, al was 't ook noode, den vogel weggebracht naar wijd buiten Maas-tricht en hem nooit meer teruggezien.....

Is de Roodstaart 't spoor naar de stad toe kwijt geraakt?

Of heeft hij wellicht in de buurt van Bemelen 'n behaagzieke jonkvrouw of eerbare weeuw uit de Roodstaartenfamilie ontmoet, voor wie hij meer voelde dan voor den stadstuin met bijenhal en aan haar z'n hart verpand?.....

Wie zal 't uitmaken?.....

In elk geval, 't liep tegen Mei, een in 't vogel-leven vaak idyllischen tijd.

J. Cr.

Les élasmodontes du Crétacé Marin du Limbourg hollandais

PAR

WILHELMINA A. E. VAN DE GEYN (LEYDE).

(Suite).

Lamna lata Agassiz.

Figs. 69—80.

- Lit. 1843. L. Agassiz, (*Otodus latus* Ag.) t. III, p. 271, pl. XXXII, fig. 26.
idem, (*Otodus appendiculatus* Ag.) pl. XXXII, figs. 11, 17, 19.
1889. A. Smith Woodward, p. 397.
1897. F. Priem, (*Lamna borealis* Priem) p. 41, pl. I, fig. 9.
1902. K. von Zittel, (*Otodus biauriculatus* v. Zittel) p. 148, pl. XIX, fig. 28.

1906. M. Leriche, p. 84.

1908. F. Priem, pag. 69; textfigs. 27, 28.

1910. A. Smith Woodward, (*Oxyrhina Mantelli* Ag.) pl. XLIII, fig. 12.

1927. M. Leriche, p. 244.

Les dents de cette espèce se caractérisent par leur forme très comprimée; la couronne est triangulaire, grâce à ses bords qui sont à peu près rectilignes. Le bord antérieur montre une légère convexité, le bord postérieur ne décrit qu'une faible concavité vers la base.